

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 21/25
30.4.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Весне Филиповић, председника већа, Весне Дамјановић и Весне Павловић-Нинковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јакимов, адвокат из Београда, ул. Сарајевска бр. 7/24, против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Нада Димкић, адвокат из Београда, ул. Косовска бр. 31, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 17836/18 од 2.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 30.4.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 17836/18 од 2.10.2024. године у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца АА за исплату му од стране тужене ББ из ... износа од 3.399.972,00 динара са законском затезном каматом од 21.5.2024. године до исплате.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 17836/18 од 2.10.2024. године у преосталом делу става првог изреке, односно за исплату износа од 4.423.329,40 динара, са законском затезном каматом и у ставу другом изреке и у том делу спис **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Ожалбеном пресудом ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да суд обавезе тужену ББ из ... да му исплати износ од 7.823.301,40 динара са законском затезном каматом почев од 21.5.2024. године до исплате.

Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати износ од 567.000,00 динара у року од 15 дана од пријема

писаног отправака пресуде.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено поднео тужилац, побијајући је у целости због битних повреда одредба Закона о парничном поступку, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост првостепене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку – ЗПП (“Службени гласник РС” бр. 72/2011 ... 18/2020 и 10/2023 – др. закон), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца делимично основана.

Првостепена пресуда није захваћена битним повредама поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које овај суд као другостепени, пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био оснивач и директор Предузећа “...” д.о.о. ... док је тужена била у радном односу у овој фирми. Они су били у емотивној вези и дана 30.11.2006. године уговором о купопродаји непокретности Предузеће “...” д.о.о. ... је купило стан у ул. ... трособан, површине 88,50 м² са терасом површине 23,30 м² (укупне површине 111,80 м²) по купопродајној цени од 5.000.000,00 динара, коју купопродајну цену је предузеће купац и исплатило како на банкарски рачун продавца тако и путем уступљеног потраживања. Уговором о уступању оснивачких права и обавеза у Предузећу “...” д.о.о. ... од 21.6.2013. године закљученом између тужиоца као уступиоца и тужене као примаоца, тужилац је уступио туженој без новчане накнаде 100% свог удела у друштву, те је дана 21.11.2013. године дошло до ликвидације друштва Одлуком о подели ликвидационог остатка којом је констатовано да је ликвидациони остатак имовина овог друштва коју чине уселив стан у ... у ул. ..., трособан, површине 111,80 м² који ликвидациони остатак је пренет у искључиву својину тужене. Тужена је 2017. године променила браву на стану и дошло је до престанка емотивне везе између тужиоца и тужене од када више нису у контакту. Стан је опремљен покретним стварима које тужилац тврди да је купио личним средствима укључујући и три уметничке слике, а чију вредност тужбом потражује.

Првостепени суд је применом одредби чланова 7, 192, 228 и 231 ЗПП закључио да је на тужиоцу био терет доказивања чињеница на које се позива а није пружио доказе најпре писане за своје тврдње да је покретне ствари чију вредност потражује заиста купио за потребе опремања предметног стана, јер он поседује одређене рачуне приложене уз тужбу али не и доказе да је куповина заиста учињена ради опремања конкретног стана посебно што су неке ствари купљене у Словенији, нити да је задржао право да тражи враћање било ког датог износа. Сведок вв (законски заступник продавца стана) потврђује логичну чињеницу да је износ по Фактури бр. 238/06 од 8.12.2006. године ушао у купопродајну цену и био њен део и да је цену платило Привредно друштво “...” д.о.о. ... преко свог рачуна, а не тужилац лично, па је првостепени суд нашао да ни износ по овом рачуну тужилац не може основано потраживати од тужене јер није доказао да је лична средства уложио у адаптацију стана, нити је доставио доказ да је наведено у спецификацији рачуна заиста и платио личним средствима а стан је по својој сопственој жељи поклатио туженој. Према налазу и мишљењу вештака грађевинске струке Небојше Гајића, изведене позиције које

се набрајају у рачуну бр. 238/2006 (осим кухињских врата) по количини за керамичке плочице и храстов паркет подударају са стварним стањем, те да су и на лицу места изведени радови наведени у рачуну и то храстов паркет, столарија, вц шоље и умиваоници, централно грејање и грејна тела. Према налазу и мишљењу вештака грађевинске струке рачун бр. 238/2006 се тиче набавке и уградње улазних врата, алуминијумске спољашње столарије, уградних ормана и полица, керамичких плочица, храстовог класичног паркета, уградња санитариија у купатилу, инсталација за етажно грејање, кречење и глетовање целокупног стана и чишћење представљају радове по фактури бр. 238/06 издат од стране "...” д.о.о. ..., АА. Укупна цена свих набројаних радова кји су изведени у предметном стану и наведени у рачуну бр. 238/2006 износи 3.399.972,00 динара без ПДВ, односно 4.079.966,40 динара са урачунатим ПДВ.

Оваква одлука првостепеног суда се само делимично може прихватити као правилна.

Наиме, према чињеничним наводима тужбе и наводима тужиоца истакнутим у току спора, тужилац од тужене потражује како исплату цене радова које је ПД "...” д.о.о. ... извело по основу рачуна бр. 238/06 тако и вредност покретних ствари које чине намештај, бела техника, уметничке слике и расвета набројане таксативно уз тврдњу да је тужилац исте унео ради заједничког коришћења стана, а да се ради о личним средствима тужиоца као физичког лица, за које није постојала воља тужиоца да исте поклони туженој, те имајући у виду да је тужена тужиоцу онемогућила приступ стану самим тим и покретним стварима, тужилац од тужене потражује противвредност истих.

Радови изведени по спорној фактури бр. 238/2006 издатој од стране "...” д.о.о. ... АА на који се тужилац позива и који представљају део потраживања тужиоца према налазу и мишљењу вештака грађевинске струке се тичу набавке и уградње улазних врата, алуминијумске спољашње столарије, уградних ормана и полица, керамичких плочица, храстовог класичног паркета, уградња санитариија у купатилу, инсталација за етажно грејање, кречење и глетовање целокупног стана и чишћење су радови изведени у грађевинском смислу ради функционисања и употребе предметног стана и инкорпорисани су у сам стан, а који је био у време издавања наведене фактуре власништво правног лица чији је власник и директор био тужилац, а које предузеће је затим тужилац пренео кроз оснивачка и заступничка права туженој и који стан је затим припао туженој у својину 2013. године након спроведеног поступка ликвидације.

У датој ситуацији, правилно првостепени суд закључује да наведени радови који чине саставни део фактуре од 8.12.2006. године представљају радове које тужилац јесте финансирао али у име и за рачун предузећа које је било власник предметног стана јер се односи на радове и материјал у погледу предметног стана, те његова воља није била да задржи право својине на истима нити је то могао према принудно правним прописима који регулишу шта представља довршену непокретност а што је регулисано Законом о планирању и изградњи и Законом о становању и одржавању стамбених зграда (члан 3 став 1 тачка 9) подобну за употребу, и тиме представљају имовину предузећа којом је касније располагао у корист тужене, па тужилац не може са успехом потраживати износ дат за радове и материјал изведене по наведеном рачуну. Стога је правилна одлука првостепеног суда којом је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 3.399.972,00 динара од стране тужене.

Међутим, у погледу преосталог дела тужбеног захтева којим тужилац потражује од тужене исплату износа од 4.423.329,40 динара, на име покретних ствари које чине таксативно наведен купљен намештај, осветљење, белу технику и три уметничке слике, изнето становиште првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева у овом делу се за сада не може прихватити као правилно, јер пресуда има недостатке због којих се не може испитати. Недостаци се огледају у томе што пресуда садржи разлоге који су противречни садржини доказа у списима као и у томе што су неки од разлога неразумљиви који се тичу чињеничних закључака на којима првостепени суд заснива своју одлуку. Због ових недостатака ни чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, па се са сигурношћу не може проверити ни правилност примењеног материјалног права које је у конкретном случају изостало.

Чланом 39 став 3 Закона о основама својинско правних односа прописано је да несавестан држалац је дужан накнадити штету насталу погоршањем или пропашћу ствари, осим ако би та штета настала и када би се ствар налазила код власника.

На првом месту, за сада се не може прихватити као правилан закључак првостепеног суда о неоснованости тужбеног захтева у овом делу јер тужилац није доказао да покретне ствари које су таксативно набројане у достављених више рачуна из 2007. и 2008. године представљају управо ствари које је тужилац купио и пренео у предметни стан, а чију противвредност тужбом потражује. Ово из разлога јер је првостепени суд пропустио да правилно примени члан 8 Закона о парничном поступку који прописује дужност првостепеног суда да цени сваки доказ појединачно и све доказе у међусобној вези, чиме је изостала правилна оцена доказа а што је утицало на правилност утврђеног чињеничног стања. Наиме, тужилац је у тужби тврдио да је покретне ствари за опремање стана купио сопственим средствима и донео у стан ради сопственог коришћења истог заједно са туженом, о чему је доставио бројне рачуне и у исказу детаљно описао о којим покретним стварима се ради и начин прибављања истих, као и чињеницу да је исте купио, прибавио и донео ради коришћења предметног стана, док тужена ове наводе тужиоца није оспорила, већ је сматрала да се ради о имовини унетој у привредно друштво ради опреме пословног простора, те да иста није унета у пословне књиге привредног друштва а рачуни гласе на тужиоца као физичко лице из Љубљане истичући приговор застарелости потраживања. Према правилу о терету доказивања, неоспорене тврдње се не доказују, док је првостепени суд дужан да узме за недоказану ону тврдњу за чију истинитост странка која се на одређену чињеницу позива у своју корист није била у стању пружити суду довољно адекватних доказних средстава, стога је остао нејасан закључак првостепеног суда да тужилац није доказао да је наведене покретне ствари у тужби купио сопственим средствима, допремио ради сопственог коришћења предметног стана са туженом, да је тужена исте присвојила и отуђила због чега потражује исплату противвредности истих, а имајући у виду како исправе достављене од стране парничних странака тако и исказе странака и сведока који упућују на закључак о прибављању и начину прибављања наведених покретних ствари, сврху прибављања и плаћање и допремање у предметни стан.

Ради правилне примене материјалног права, првостепени суд је пропустио да утврди да ли је тужилац тражио од тужене враћање предметних покретних ствари покућства, шта се десило са покретним стварима, имајући у виду да је тужена стан као

непокретност продала, да ли је наведене покретне ствари продала, задржала одн. шта се са истим стварима десило, да ли се тужилац обраћао туженој захтевом за исплату противвредности предметних ствари и пре подношења тужбе у овој правној ствари или не. Изостало је утврђење у погледу воље парничних странака приликом прибављања покретних ствари чија се вредност тужбеним захтевом потражује. Од свих наведених чињеница зависи и правилна примена материјалног права, те одлука суда да ли је тужбени захтев тужиоца у наведеном делу према туженој основан или не.

У поновном поступку првостепени суд ће поступити по примедбама изнетим у овом решењу у смислу члана 398 став 2 Закона о парничном поступку, расправити сва спорна питања на која указује другостепени суд. Након што утврди све битне околности, правилном оценом доказа у смислу члана 8 ЗПП, првостепени суд ће у оквиру стављених предлога за извођење доказа од стране парничних странака, поново оценити изведене доказе и по потреби извести већ предложене доказе, а затим правилном применом материјалног права на правилно и потпуно утврђено чињенично стање одлучити о делу тужбеног захтева тужиоца за тражену исплату, те имајући у виду и остале жалбене наводе тужиоца донети нову, правилну и на закону засновану одлуку за коју ће дати потпуне, јасне и непротивречне разлоге о свим одлучним чињеницама.

Укидањем дела одлуке о главној ствари укинута је одлука о трошковима парничног поступка јер зависи од коначног исхода спора.

Применом члана 390 ЗПП одлучено је као ставом првим изреке, а применом чл. 391 став 1 и 392 став 2 ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке ове одлуке.

**Председник већа-судија
Весна Филиповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић